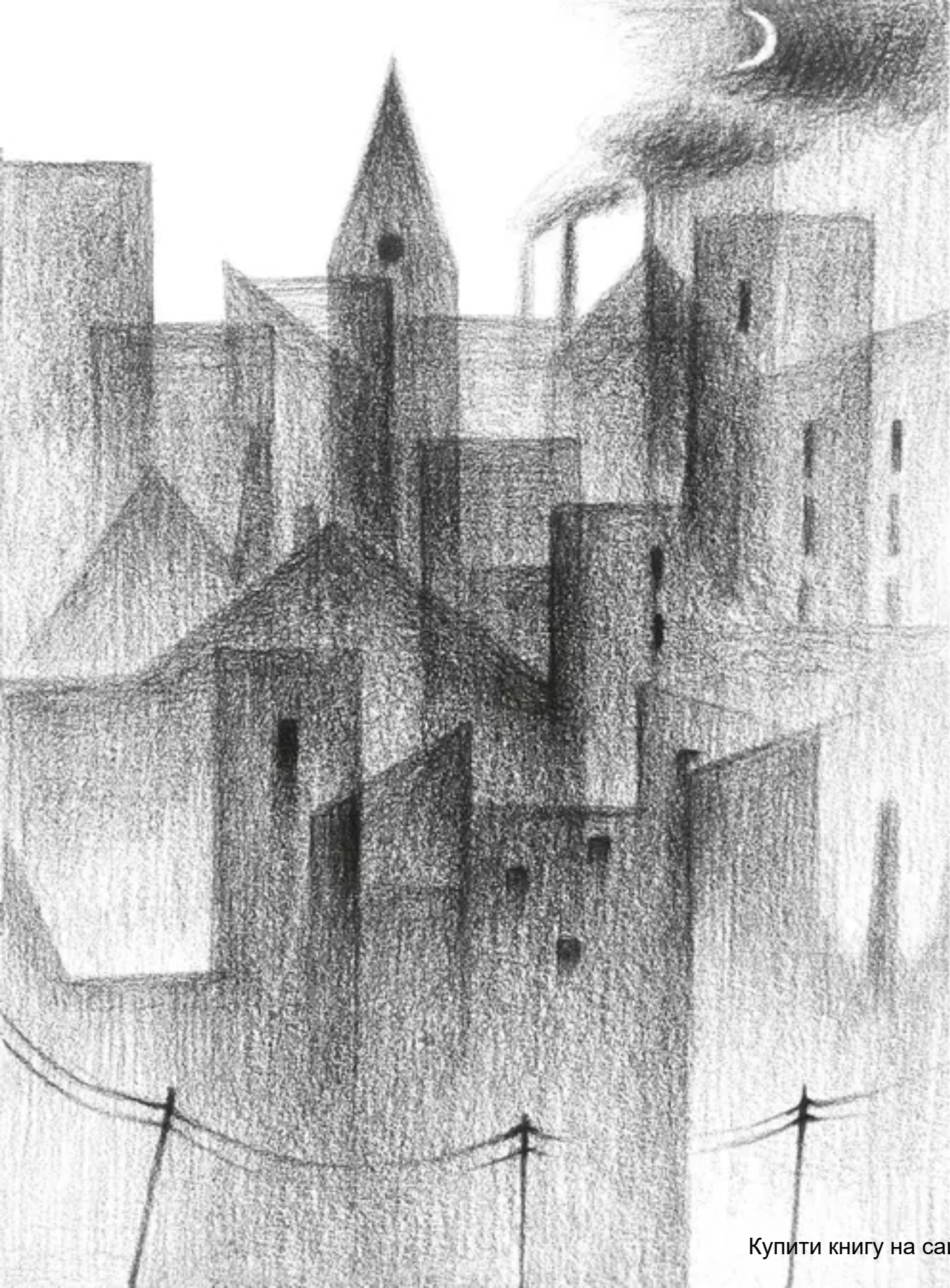

НЕДІЛІ

I

серед в'язниці життя
неділі, як келії-одиначки,
пригадують про мури,
про самоту, жаль і кару,
про мрії, які втекли водою,
як неминучі години промов
повчальних, незносимих,
які приводять до божевілля
своєю впертою, глупою настирливістю,
своїм безконечним джерелом падання
в'язкими краплями часу

II

в неділю життя пустіє від руху,
від машинального способу, який необдуманий,
від довгих тіней на роздоріжжях,
коли сходить і заходить сонце,
в неділю люди сплять,
сидять у м'яких кріслах, наслухаючись,
як останки бажання виходять
крізь пори дірявої шкіри

нудким запахом кадил,
наркотичними нитками диму,
в неділю серця холонуть:
вбирають у себе холод
голубих небесних тарелів,
стін кімнат і облич рідних
і всередині видніє правда,
забута серед речей буття,
як дорогий камінь, сіяючий серед шмат,
як дорогий камінь, твердий і холодний,
в неділю гаснуть надії
і чорнилом наповняються
рідким, терпким, чорним
думки людей

III

в неділю наповняються кінотеатри
чорним волоссям людських голів,
теплою темрявою поту,
зіпсутим повітрям, від якого болить голова,
в театрах живуть актори
іменами й тілами інших,
скрипалі плачуть скрипками,
в бібліотеках книжки
наставляють під пил тіла,
гріючись до тихих вікон

IV

о, прийдуть після пісків століть
свіжі, як помаранчі, дні,
і потечуть у небо
водоспади вогняних морів,
які кипітимуть, розіллються і покриють
чорні долівки небес
рожевою рідиною
і гладкою стане поверхня,
де були гори, ріки, міста,
і виростуть вітряні, просторі оселі
нових здорових людей,
з дорогим каменем правди,
гострим, твердим, ясним,
сіяючим в серці

ОДА ДО КАФЕ

О. Л. Вороневичу

I

о, тепле місце відпочивання тіла,
де можна розвісити мокрі полотна шкіри,
висушити на вітрі сухих, але ласкавих хвиль
піт втоми, ноги поставити, чекаючи
аж біль стече на долівку тихим скимлінням ножа,
за склом, у синьому світлі неба, боротимуться ще деякі:
на ґратах каналів лежатимуть мокрі, безголові трупи,
відходитимуть останки бунтівників
із без'язиким, німим прапором, але не розчаровані
о, місце відпочивання сухих, як горіх, півкуль кучерявого
мозку,
де можна, залишивши поле бою, оглядаючись,
перестати бути винним, дряпанним, ссаним всередині,
де можна майже заснути із ротом, повним смаку
молока жовтих грудей південних овочів,
де можна плакати приємними слізьми,
які течуть, як роса, із фіялкових очей,
де можна принести богові щастя
дві монети в жертву, замінити за
дві хвилини лінивого спокою

о, святине немаючих святинь,
ти приймаєш в свої теплі долоні
сповідання залюблених і розчарованих,
слухаєш вірші поетів і крикливі розмови
філософів і мистців з чорними бородами,
ти пригортаєш їх до теплого, твердого живота,
прикриваючи великою долонею,
гладячи їхні спини і гладке волосся,
о, мати ридаючих сиріт,
ти віддаєшся бажаним, як дешева повія,
продаєш біле, тепле тіло
молодим, що шукають наповнення,
і лишаєш їх спокійними і повільними, коли відійдуть

II

в льодових ротах висить чорна ніч,
що смакує, як ніч тропіку,
що нагадує язикові
дихання, як у сполуці двох там-тамів

синім язиком співає цнотлива музика,
картини вже не снуються в черепі танцюючими,
лиш наростають тоді неясні хотіння
і знову цнотливо плаче теплою кров'ю серце

о, плач, кволе, боязливе серце :
я є усміхнено-задоволений болем,
плач, серце, в святині спокою,
де крізь сині вікна видно життя

ДУМКИ ПРО МОЮ СМЕРТЬ

I

думати про смерть
тілом, яке росте,
яке повне твердої крові,
як абрикоса чи кавун,
шукати серед цифр
абстрактних років,
що не мають значення,
років, які не будуть,
але які можуть бути вимовлені,
як велетенські суми грошей,
треба бути хворим або холодним,
який не встромляє мокрої руки,
непевний, чи знайде шорсткість паперових листків,
із неясним страхом про порожнечу

треба будитися лиш тілом серед ночі
і говорити: я не хочу, я не хочу, я не хочу,
відчувати всесвіт обмеженої краплини
з натягнутими поверхнями рідини,
і вдивлятися довго, і відчути
мікроскопічність амеб, яких не видно,
і зрозуміти аналогічно
безмірність одного дня